Був на селі козак Кирило Яловець,
Щасливий, дякуючи долі:
Хазяйство добре мав і повний гаманець,
Всього було доволі;
І ще одно він щастя мав —
Розумну жінку бог послав;
Без неї чоловік — неначе блин без масла,
Як примовляє кум Гордій.
От заходився раз Кирило мій
Плести у хаті ясла.
На що, на що,— на се дотепний був,
Ще і лози червоної добув,
Щоб виплітать уперемежку
І на краях зробить мережку.
Радіє він — плете,
Не думає про те,
Що ясла будуть на півхати —
Такі, що й в двері не пропхати.
Він, може б, так і не робив,
Та хтось із-за угла мішком його прибив.
— От ясла втяв! Таких ніхто не має!
Чи так? — у жінки він питає.
А Мотря каже:— Так то так,
Та тільки з хати як? —
Кирило засміявсь:— Ми знайдемо дорогу!
Покличем кума на підмогу.-
А жінка знов йому:— Торох!
Як по стіні горох...
Ти ж роздивися — ясла на півхати!
Куди ж їх винести? Стіну рубати? —
І справді — кинулись нести,-
Бодай було б і не плести,-
Ніяк не вилізуть із хати!
Прийшлося ясла розбирати,

У клуню однести
І наново плести.

Роби розумно, кажуть люде,
Не так, як робить Яловець,
Міркуй про те, що з того буде,
Який кінець.
1892-1893.